

๑. อย่าอิจฉาผมนะ

คุณหนู่นี่ครับ เห็นไหม? ผู้หญิงคนหนึ่งผมยาว
ประบ่า กำลังยืน อ้อยสร้อยอยู่กับแสงแดดยามเย็นใน
เรือนกล้วยไม้ เจ้า^๕คค' ลูกสุนัขชน撲扑ในวัยน่ารัก
น่าซังกำลังตะเกียกตะกายฟันแข่งฟันขาเธออยู่ เธอ
กั้นหนาวสีแดงตัดกับผิวขาว ละเอียดยอมเลื้อยผาค ของ
คนกำลังมีครรภ์ ผมบอกคุณไม่ถูกหรือว่ามันเป็น
ภาพที่งดงามสักขนาดไหน อ้อ.....เธอหันหน้ามา
แล้วครับ ยิ้มหวานมาที่เดียว

ผมอ้าแขนรับร่างของเธอที่ผวาเข้ามาอย่างสุดรัก ซ้อน
ขึ้นแล้วหมุนไปรอบตัวหลาย ๆ รอบ เธอกอดผมไว้
แน่นตัวแข็งทื่อเขียวแหละ คุณก็รู้ใช่ไหมในยามนี้
ผู้หญิงเขาจะถามอะไรนอกจากคำว่ารักเขามากแค่ไหน
ผมหัวเราะไม่ได้ตอบเธอหรอก โช้คุณ! ผมออกหวง
และหลังความรักให้เธอคนเดียวจนหัวบี๋ ทำยปี อย่าง^๕
แล้ว ยังจะให้ผมต้องตอบอีกหรือ

ลมหนาวกำลังพัดพรุเชื้อวครับ ผมอุ้มเธอเข้าไปใน
ห้องนอน คุณจะตามผมมาก็ได้ เห็นไหม ริมหน้า
ต่างปลูกซุ้มลัดดา ห้องนอนสีฟ้า ติดม่านชมพูเหมือน
ในเพลงเปียบเลย มุมห้องมีตู้เสื้อผ้าใบใหญ่ มีฉาก^๕
สำหรับผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า มีกระจกเงาบานใหญ่มีหีมา

'รัส เขียน

ผมรู้แล้วว่าจะทำอะไร

ใกล้ ๆ กับประตูที่เปิดไปสู่ห้องน้ำ บนโต๊ะข้างกระจกเต็มไปด้วยของเสริมสวยของผู้หญิง
เขาที่นั่งนั้นแหละคุณ กลางเพดานมีหลอดไฟติดเป็นข้อส่องแสงเนียนตา ที่นี้ก็ถึงเตียงนอน
ขนาดใหญ่ที่วางเป็นมุมพอเหมาะกับการกระเจิง ฟูกหนาเกือบศอก พอหลอดไฟสีฟ้าอ่อน
บนหัวเตียงถูกเปิดขึ้นมันช่างตัดกับผ้าปูที่นอนและผ้าฉนวนผืนใหญ่ ท่ามกลางเสียงเพลงจาก
เครื่องสเตอริโอที่พริ้วกระซิบกระซาบมาแผ่ว ๆ และสีแสงอันมั่งคั่งเมื่อง โวแมนติก
เหลือร้ายละคุณเอ๋ย

ผมทนไม่ไหวแล้ว โยนร่างงามของเธอไปบนที่นอน พร้อมกับผวาตาม เสียงเธอหัวเราะเบา ๆ
กลบกับเสียงหัวเราะสนุกสนาน นะ.....คุณกำลังแอบดูและอิจฉาผมอยู่ละซีท่า ขอโทษครับ ผม
จะดับไฟบนเพดาน และปิดประตูเสียที ลงกลอนอย่างแน่นหนาเสียด้วย ก็ผมอายุไม่ใช่หลอ

๒. ไปกินเหล้ากับผมไหม ?

ผมขับรดเรื่อยเปื่อยไปตามถนน แวะลงซื้อของจุกจิกที่บางลำพู ตัดทางเก่งที่ประตูน้ำ
แวบไปคุโปรแกรมหนังเสียหน่อย แล้วมาโผล่ที่บางเขน เห็นพวกน้อง ๆ มันกำลังสนุก
สนานกันอยู่ที่ร้านจิ๋วตัน ผมกล่าวพุงตัวเองดูเหมือนพบพาร์ตีวิ่งพล่านทีเดียว เอากับเขา
หน่อย ไม่ได้จับแก้ว จับมือ จับอะไรต่ออะไรของยายแหว ยายกินมันนานแล้ว ชัก
คิดถึงเหมือนกัน คุณจะกินเหล้ากับผมไหม เออซี แต่ผมกินกับน้ำชานะ รินเหล้าใส่แก้ว
กะพอกินกริบเดียวหมด แล้วกินน้ำชาอื่น ๆ ตามลงไป บา.....คุณเอ๋ย.....

แหมกำลังจะสนุกอยู่ที่เดียวคิดถึงจดหมายในกระเป๋าหลังขึ้นได้ ใครกันหว่าอ่านเสียหน่อย
“ไอ้สาท เพื่อนรัก” เทวอ...นี่มันลายมือไอ้จันนี่ ชะណูมันเขียน “...กันได้ข่าวจากคุณน้อย
ว่า แกกำลังจะเป็นพ่อคนอีกแล้วหลังจากผิดหวังมานาน แกต้องคิดนะสาท ความเป็นพ่อคนไม่ใช่
สักแต่จะทำหน้าที่เป็นพ่อ มันควรมีการบันยะบันยังกันมั่งในบางโอกาส นี่ไม่ใช่กันสอน เพราะ
แกไม่อยู่ในฐานะที่กันจะมีเกียรติถึงปานนั้น แต่กันอดสงสารสีหน้าท่าทางของคุณน้อยไม่ได้ กันรู้
เพราะกันเป็นแพทย์ และเป็นแพทย์ซึ่งทนไม่ได้ที่จะเห็นความผิดหวังของคุณน้อยซ้ำแล้วซ้ำเล่า กัน

จะสวดมนต์ให้แกและคุณน้อยโชคดีในครั้ง.....” นีมนะไรกันหว่า พระอาจารย์จิตถึงเทศน์ มาเสียจับใจเช่นนี้ “.....ความจริงกันอยากจะทำอย่างนั้นแต่เป็นคนโชคดี ได้รับความรักจาก คุณน้อย.....” เลิก! เลิก! คำก็เทศน์สองคำก็เทศน์ พอทันที ก็เราจะมากินเหล้ากัน ไม่ใช่หรือคุณ อ๊ะ! คุณจะทำอะไร โชคาหรือ แหววไว้น้ำชาแก้วดี บา.....ผมชักเมา แล้วซี สงสัยจริง ผมไม่เคยเมาเร็วอย่างนี้นี่นา หรือที่บ้านจะบ่นก็ไม่รู้ ขอโทษนะผม เห็นจะต้องกลับบ้านเสียที ม่ายเป็นไรหรอก นั้นคราย หา! พาผมไปที่รถด้วย เฮ!

ผมขับรถไปถึงบ้านก่อนข้างตึก เอารถจอด เผลอผิวปากเพลงสาละวันของแม่แป้นเขาหน่อยหนึ่ง เอ๊ะ! เจ้าก็มาครางหงิง ๆ อยู่นี่เอง นายสาวของเอ็งไปไหนเสียละหา หรือจะนอนเสียแล้วก็ไม่รู้ เจ็บเขี้ยว คุณรีบช่วยด้วย! ช่วยผมด้วยเถิด! ผมเกิดอารมณ์ขึ้นมากแล้ว อารมณ์หนุ่มนะ คุณควรรู้ดีไม่ใช่หรือ ผมจะทำยังไงถ้าฉันน้อยหลับเสียแล้ว โช! คุณ...คุณ...ช่วยผมด้วย

เฮ้อ! ไล่ออกไปที่ที่น้อยยังไม่หลับ แต่นั่งหน้าอยู่คนเดียว แนะ ผมยิ้มให้ก็เฉย พิกล จจริง แล้วช่างจ้องผมเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อเขี้ยวแหละ ใจหนึ่งอยากอาบน้ำ แต่ เขี้ยวก่อนดีกว่า

“เป็นอะไรไปจะน้อย ไม่สบายหรือ”

“เปล่า”

“ฟีสาทออกเป็นท่วง นีรับมาเพราะกลัวน้อยจะคอยจะ”

“คะ”

ผมรู้ครับว่าเธอประชด เห็นจะต้องออกเสียแล้ว ผมรวบเธอขึ้นขึ้นนั่งบนตักผมจูบไปทั่ว ทั้งตัวอย่างสุดรัก น้อยไม่มีทางโกรธผมไปได้เลย ผมจูบจนเหนื่อยหอบทั้งสองคน แล้ว หันไปดับไฟกลางห้อง แต่แปลกนะครับ น้อยกลับทลึงพรวคพรวคขึ้นจากที่นอนทันที

“ไม่คะ ฟีสาท น้อยปวดหัว และยังไม่พร้อม”

มายาหญิง ผมกึก ก็ตะโกว่าไม่เป็นอะไร ผมไม่ยอมแล้ว ปากแข็งอย่างนี้ต้องวอนหนัก น้อย ผมพยายามดึงน้อยลงมาเคียงข้าง ขณะที่เธออดยหนีพัลวัน กว้าไปกว้ามาผมเปลือ

ตกเตียงเต็มรัก แผลจริงจัง น้อยทำไมต้องร้องไห้ด้วย คุณนี่มันเรื่องอะไรกัน โอ๊ย! หัวผมก็ชนกับขาโต๊ะเลือกไหลโครกเขียว

น้อยยังงอนนอนคว่ำหน้าร้องไห้อยู่บนเตียง ผมลุกขึ้นไปดูแผลที่กระจาก อยู่ เจ็บจริง แผลใหญ่เสียด้วย แต่เอ๊ะ นั่นมันจกหมายถึงน้อยที่นา “น้อยที่รัก.....อีกไม่กี่วันผมจะกลับเมืองไทยแล้ว ระยะเวลาเป็นระยะที่สำคัญที่สุดของเธอ รักษาตัวให้ดีขึ้นหน่อย.....”

“น้อย” ผมตะโกนลั่น ปาจกหายไปทางหนึ่ง พร้อมกับรีเข้าไปกระซอกให้เธอพลิกหงายขึ้น “นี่หมายความว่าอย่างไร”

คุณกรับโปรกเห็นใจผมบ้างเถอะ ผมกำลังถูกสวมเขาใส่ใหม่ น้อยไม่ตอบผมเลย หยุตร้องไห้ และมองผมเหมือนไม่เคยเห็น

“น้อย” ผมแผดเสียงเหมือนคนบ้า “นี่หรือปวดหัวสงวนตัวไว้ให้ชายชู้ใส่ใหม่ ทำไมเธอไม่บอกพี่ ทา! น้อย เมื่อเธออยากจะไปทำไมไม่บอก”

“พี่สาว!”

“พอ พอ! เธอไม่ต้องทำหน้าอย่างนั้น ไปซี ไปหาชู้หรือใครก็ได้ถ้าเธอต้องการ”

“พี่สาว” น้อยเสียงกึ่งขึ้นมาบ้างซังกินหนึ่ง “อย่าอย่าบคายกับน้อยอย่างนั้นนะ”

“หยาบคาย!” ผมหัวเราะลนห้อง “วิ่งโร่ตามชู้ไปไม่หยาบคายหรือน้อย เอาละ พอทันที เธอจะไปกับชู้หรือเอาชู้มาอยู่ด้วยก็ตามใจ แต่พี่ต้องไป ไปตามทางของพี่เหมือนกัน” ผมหน้ามืดเสียแล้วครับ อะไร ๆ มันขวางหูขวางตาไปหมด ชกกระจกจนเลือดไหลโครกเกาะประทุนั่งใหญ่ แล้วเดินลงบันได ๆ ออกไปทันที ขับรถตระเวนเที่ยวบาร์เที่ยวคลับ กินเหล้าเถลไถลให้สมกับความเจ็บปวด คุณเอ๊ย ถ้าโดนอย่างผมคุณจะรู้ว่ามันปวดแค่ไหน

เวลาเข้าได้ย่างเข้ามาอย่างอ้อยอิ่ง ผมพบตัวเองอยู่ในรถ และแสงแดดกำลังแทงตาเต็มที่ ความคิดทั้งหลายแหล่ได้หลังไหลพรังพริ้วมา รุนแรงขึ้น และรุนแรงขึ้นทุกที ผมจำได้ว่าทุกครั้งที่ผมตื่นนอน น้อยจะต้องชูก้าวเข้ามาในอ้อมกอด และจูบผมอย่างอบอุ่น แล้ววันนี้ทำไมน้อยจึงไม่มา ผมเป็นอะไรจึงมานอนอยู่อย่างนี้น้อย...น้อย... โอ! ตายละหว่า.....

๓. ผมรู้แล้วจะทำอย่างไร

เป็นครั้งแรกที่ผมรู้สึกที่บ้านอันแสนสุขของผมเงียบ เงียบและว่างเปล่าเหลือเกิน ผมไม่ได้เห็นอะไรอีกเลย นอกจากเจ้าตึกที่นอนร้องครวญครางอยู่ตลอดเวลา นัยน์ตาเชื่อมซึมของมันมองผมเหมือนคนแปลกหน้า นาฬิกาเรือนใหญ่ตีกังวาน ๙ ครั้ง แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบเหมือนเดิมอีก ผมเดินไปที่เรือนกล้วยไม้ มองหาและยืนคอยด้วยความหวังที่จะพบรอยยิ้มของใครสักคนหนึ่ง เตรียมตัวที่จะอำแขนออกรับร่างเล็ก ๆ ของน้อยอย่างทุก ๆ วัน คุณก็รู้ว่าผมไม่ได้พบอะไรเลย รวมทั้งเจ้าตึกก็ไม่ได้ออกมาวิ่งเหมือนก่อนอีกด้วย ผมเดินกลับเข้าไปในบ้าน แฉะประตูห้องครัว ห้องนอน ห้องน้ำ ใต้เตียง และทุกซอกทุกมุม เพื่อหวังจะพบน้อยแอบอยู่ แล้วโถมเข้ามาออดออดพร้อมกับเสียงหัวเราะอย่างสนุกสนาน รื่นเริงด้วยคำรักที่เราทั้งสองพรอดพรวดแก่กัน ผมหลับตาลงเพื่อให้ลืมตาขึ้นพบกับร่างของน้อยที่จิบปากจิบคอพูดว่า “ฮัลโหล ยอครัก” ฮัลโหลยอครัก! แต่ผมไม่ได้ยินอะไรเลย ไม่เลยจริง ๆ ในมือของผมมีจดหมายของน้อยลายมือของน้อยผมจำได้ จำได้ติดตา ตัวเล็ก ๆ สวย ๆ เป็นระเบียบ จดหมายของน้อยทุกฉบับจะต้องขึ้นต้นด้วย “พี่สาท ทรัก” เสมอ

พี่สาท ทรัก

น้อยไปแล้วละค่ะ ไปตามทางของน้อย ถึงจะไปตายน้อยก็ต้องไป แต่ไม่ใช่อย่างที่พี่สาทไล่ทรอก และถ้าพี่สาทอยากจะตามเพื่อชื่อเสียง หรือเพื่ออะไรก็แล้วแต่ น้อยก็ขบอกว่าอย่าตามไปเลยละค่ะ ไม่มีประโยชน์ น้อยมีพ่อ มีแม่ พี่ น้อง ที่จะให้ความรักความอบอุ่นแก่น้อยเสมอ พี่สาทคะ แม้จนบัดนี้น้อยก็ไม่เสียใจทรอกค่ะที่ได้เลือกพี่ พี่สาทเป็นคนดี เป็นสามีที่จะให้ความรักความอบอุ่นแก่น้อยได้ แต่น้อยก็ไม่ทราบว่าพี่สาทจะคิดเหมือนน้อยหรือเปล่า น้อยอยากเป็นแม่ค่ะ อยากเป็นแม่ของลูกเท่า ๆ กับอยากเป็นภรรยาที่ดีของสามี พี่สาทเคยจำได้ไหมคะเราเคยสัญญากันว่าอย่างไร พี่สาทพูดอยู่เสมอว่าเราจะทำบ้านให้เป็นสวรรค์ ยามเช้าเราพ่อแม่ลูกจะจุบจุกกันออกไปทำงาน ยามเย็นเราจะเฝ้าเข้าหากัน และยามนอนพ่อกับแม่จะผลัดกันส่งสอนลูกให้เป็น

คนดี แต่พี่สาทก็ให้น้อยได้แต่ความรักอันมากมาย เม่าที่ไร้พี่สาทเห็นน้อยเป็นตุ๊กตา ที่จะจับขว้างโยนตรงไหนก็ได้ น้อยมีครรภ์เป็นครั้งที่ ๓ หลังจากน้อยไม่ได้มีโอกาสชื่นชมกับความหวังมาแล้วถึง ๒ ครั้ง เพราะความที่น้อยไม่อยากจะขัดใจอะไรเมื่อพี่สาทต้องการ น้อยอยากเป็นแม่ค่ะ พี่สาท อยากเป็นแม่ของลูกจริง ๆ

จดหมายเมื่อคืนเป็นของคุณจิตเพื่อนพี่สาทเองค่ะ ถ้าพี่สาททนอ่านให้จบก็จะรู้ว่าเขาเขียนมาเตือนน้อยให้ระวังตัวในระยะมีครรภ์ เขาทนเห็นแววผิวดหวังของน้อยเมื่อทราบหมดโอกาสมีลูกเป็นครั้งที่ ๓ ไม่ได้ และน้อยจะเป็นอันตรายด้วย คุณจิตรักน้อยค่ะ รักก่อนหน้าพี่สาทเสียอีก แต่น้อยก็ให้ได้แต่ความสงสาร และความรักที่น้องสาวจะพึงมีแก่พี่ชายที่รักเคารพสักคนหนึ่ง และถ้าลูกของเรามีชีวิตเหลืออยู่น้อยก็จะบอกกับแกละ ว่าพ่อของแกละเป็นคนดี แต่ได้ตายเสียแล้ว ลาก่อน ค่ะ ลาก่อน

น้อย

โธ่ คุณกรับทำไมมองผมอย่างนั้น ผมรู้แล้วว่าจะทำอะไร ก่อนอื่นผมให้สัญญาว่าจะเลิกดื่มสุรายาเมาเด็ดขาด แล้วผมก็หันไปบอกเจ้าตึกว่า “เจ้าตึก ขึ้นรถซี่ ข้ายะพาไปพิจิตร ไปหา นายรักของเจ้าใจละ !”